

WANNEER WORDEN NORMEN WERKELIJK NORMEN

door Mr. J. M. van der Beek

Twee recente ontwikkelingen brengen de problemen rond de aanvaardbaarheidseis voor normen gehanteerd in jaarrekeningen en andere financiële verantwoordingen weer eens naar voren.

Op de eerste plaats heeft de Vereniging voor de Effectenhandel haar reglement gewijzigd, zodanig dat een genoteerd fonds verplicht is:

„haar jaarrekening te doen opmaken in overeenstemming met Standaarden welke zijn uitgegeven door het International Accounting Standards Committee indien en voorzover deze door het Nederlands Instituut van Registeraccountants zijn aanvaard”.

Op de tweede plaats is daar het wetsontwerp tot aanpassing van de wetgeving aan de tweede richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake het vennootschapsrecht.

Dit wetsontwerp behelst in het daarin voorgestelde gewijzigde artikel 94 sub 2 van het Burgerlijk Wetboek, Boek 2, het vereiste dat indien in natura op aandelen wordt gestort de oprichters een beschrijving van de in te brengen goederen opstellen met vermelding van de daaraan toegekende waarde en van de toegepaste waarderingsmethoden die moeten voldoen aan normen die in het maatschappelijk verkeer als aanvaardbaar worden beschouwd. Het voorgestelde gewijzigde artikel 94 sub 3 verlangt dat een deskundige als bedoeld in artikel 102, d.w.z. een registeraccountant ofwel een ander tot de attestfunctie bevoegde accountant, verklaart dat de waarde van de in te brengen goederen bij toepassing van in het maatschappelijk verkeer als aanvaardbaar beschouwde waarderingsmethoden, welke in zijn verklaring moeten worden vermeld, minstens gelijk is aan de nominale waarde van de daartegenover geplaatste aandelen ofwel aan het hogere bedrag indien de aandelen daartegen worden geplaatst, verminderd met een eventueel overblijvende stortingsplicht. Gelijke vereisten bestaan voor het bestuur en de accountant bij stortingen op aandelen in natura na de oprichting op grond van het voorgestelde artikel 95a sub 1 en 2 van Boek 2. Ook voor de aanvaardbaarheid van de waarderingsgrondslagen voor de in het wetsontwerp behandelde doeleinden wordt derhalve het oordeel van de accountant ingeroepen, die, zo zegt de Memorie van Toelichting, bij uitstek deskundig geacht mag worden in het bepalen van de waarde van de in te brengen goederen.

Het is op de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de ondernemer dat de voor de jaarrekening en voor de waarde van de in te brengen goederen gehanteerde waarderingsmethoden voldoen aan in het maatschappelijk verkeer aanvaardbaar beschouwde normen, waarna de accountant over die jaarrekening en die waarde in zijn verklaring een oordeel velt. Resteert voor de ondernemer de

vraag waar hij te rade kan gaan welke normen naar het oordeel van de accountant als aanvaardbaar zullen worden beschouwd wil hij voldoen aan de vereisten van de Vereniging van de Effectenhandel ofwel aan die van het wetsontwerp zodanig dat dit tevens de goedkeuring van die accountant heeft.

I.A.S.C. Standaarden

Het International Accounting Standards Committee, hetwelk in 1973 werd opgericht, waarbij het Nederlands Instituut voor Registeraccountants een van de oprichtende leden beroepsorganisaties was, heeft als doelstellingen: „het formuleren en publiceren in het algemeen belang van grondslagen (Standaarden), die dienen te worden nageleefd bij de opstelling van gecontroleerde jaarrekeningen, alsmede het bevorderen van algemene aanvaarding en naleving van deze grondslagen”.

De Accountants beroepsorganisaties van een groot aantal landen zijn lid van dit Committee en zij hebben, ter ondersteuning van deze doelstellingen, de volgende verplichtingen op zich genomen:

- „a. De door de Commissie uitgegeven Standaarden te steunen;
- b. Zoveel als in hun vermogen ligt
 - (i) te bewerkstelligen dat de gepubliceerde jaarrekeningen in overeenstemming zijn met deze Standaarden, dan wel dat vermelding plaatsvindt van de mate waarin dat niet het geval is, en regeringen, besturen van effectenbeurzen en het bedrijfsleven ervan te overtuigen dat gepubliceerde jaarrekeningen in overeenstemming dienen te zijn met deze Standaarden;
 - (ii) te bewerkstelligen (i) dat controlerende accountants zich ervan overtuigen, dat de jaarrekeningen in overeenstemming zijn met deze Standaarden of dat, indien een jaarrekening niet in overeenstemming is met deze Standaarden, van dit feit in de jaarrekening melding wordt gemaakt, (ii) dat, in het geval er geen vermelding plaatsvindt in de jaarrekening, de accountantsverklaring een mededeling aangaande de afwijking bevat;
 - (iii) te bewerkstelligen dat, zodra dit mogelijk is, de geëigende actie wordt ondernomen tegen accountants wier verklaringen niet voldoen aan de hierboven onder (ii) gestelde verplichting.
- c. Te trachten eenzelfde algemene aanvaarding en naleving van de Standaarden in internationaal verband te verwerven.”

Het Nivra heeft zicht uitgesproken over zijn standpunt t.a.v. deze op zich genomen verplichtingen, hetwelk in het kort hierop neerkomt dat de voorgaande drie onder b) vermelde punten achtereenvolgens aan de orde zullen komen. Dus eerst trachten de bij de verslaglegging betrokkenen te overtuigen de Standaarden te aanvaarden, dan de accountants te bewegen aandacht te besteden aan de mate waarin de Standaarden gevolgd worden in verslagleggingen en daar dan over te rapporteren en tenslotte tuchtrechtelijke stappen tegen accountants die dit laatste niet doen, maar dit eerst zodra dat mogelijk is.

Men zou op grond van de wijziging van het Fondsenreglement kunnen concluderen dat het Nivra geslaagd is in het overtuigen van een van de meer doorslaggevende betrokkenen bij de verslaggeving de Standaarden te aanvaarden en dat derhalve genoteerde fondsen de jaarrekeningen op gaan stellen in overeenstemming met de Standaarden tot nu toe aanvaard door het Committee. De zaken liggen echter niet zo eenvoudig.

Ondanks de status van het Nivra als een van de oprichtende accountantsorganisaties betekent kennelijk aanvaarding door het Committee niet hetzelfde als „indien en voorzover deze door het Nederlands Instituut van Registeraccountants zijn aanvaard”. Immers in de „Accountant” van oktober 1978, zegt het Nivra dat op grond van zijn hierboven vermelde standpuntsbepaling een International Accounting Standard eerst als aanvaard kan worden beschouwd „wanneer . . . gezaghebbende instanties, zoals, Tripartiete Overleg, Vereniging voor Effectenhandel, Ondernemingskamer, haar in hun uitingen hebben overgenomen”. Het verbindt daaraan echter de conclusie dat de betreffende opname van de Standaarden in een uiting van een van de genoemde gezaghebbende instanties nog niet betekent dat dit een aanvaarding inhoudt in overeenstemming met het begrip aanvaard zijn van de standpuntbepaling van het Nivra, zelfs niet ten aanzien van de betreffende gezaghebbende instantie. Eveneens blijkt de „Accountant” acht het Nivra bestuur de instemming van het Tripartiete Overleg gewenst alvorens stappen te ondernemen die een Standaard voor genoteerde fondsen verplicht zou stellen.

Hoe vallen de voorgaande conclusie van het Nivra en zijn wens tot prealabele instemming van het Tripartiete Overleg te rijmen met het eerder uitgesproken standpunt aangaande de Standaarden?

Oorspronkelijk zouden Standaarden immers als aanvaard beschouwd worden als o.m. de Vereniging voor de Effectenhandel haar in haar uitingen zou overnemen. Dit is nu gebeurd, toegegeven onder voorbehoud dat 't Nivra ze aanvaardt - maar dat doet 't toch als lid van 't I.A.S.C.? Plotsklaps is echter de instemming van het Tripartiete overleg gewenst voordat „aanvaard door het Nivra” in de uiting in het Fondsenreglement gelijk is aan „aanvaard door het Nivra” bij het tot standkomen van een Standaard in het Committee.

Tripartiete Overleg Uitspraken

Het Tripartiete Overleg speelt een belangrijke rol, we zagen het hierboven, in de interpretatie van wat de ondernemer moet doen met het nieuwe Fondsenreglement, maar ook in het kader van het wetsontwerp. De aan het wetsontwerp ten grondslag liggende richtlijn verlangt bij inbreng in natura een rapport van een daartoe door de overheid of rechter aangewezen of erkend deskundige betreffende tenminste de omschrijving van de inbreng en de toegepaste waarderingsmethoden een aangevend of de waarden waartoe deze leiden ten minste overeenkomen met het aantal en de nominale waarden of, bij gebreke van een nominale waarde, de fractiewaarde en, in voorkomend geval met het agio van de tegen inbreng uit te geven aandelen. Het corresponderende artikel in het wetsontwerp wijkt in zoverre van de richtlijn af dat, in navolging met de rapportering

van de accountant over de jaarrekening, hier de oprichters een beschrijving op maken van de in te brengen goederen, de daaraan toegekende waarde en de daarvoor gehanteerde waarderingmethoden die moeten voldoen aan normen die in het maatschappelijk verkeer als aanvaardbaar worden beschouwd. De accountant moet over dit alles een oordeel uitspreken, althans verklaren dat de waarde, gebaseerd op door de accountant als in het maatschappelijk verkeer aanvaardbaar beschouwde normen, tenminste gelijk is aan het daartegenover staande uitgegeven kapitaal. Hier dus ook weer voor de gehanteerde normen in grote mate afhankelijkheid van wat door of voor de accountants respectievelijk aanvaard of aanvaardbaar is.

De term „normen die in het maatschappelijk verkeer als aanvaardbaar worden beschouwd” is gelijk aan die gebezigd in artikel 311 sub 1, Burgerlijk Wetboek, Boek 2. Omtrent de inhoud van dit begrip vertelt ons de memorie van Toelichting (over het oorspronkelijke artikel 5 van de Wet op de jaarrekening van Ondernemingen) dat van het georganiseerde bedrijfsleven en, in samenwerking daarmee, van het Nivra verwacht wordt dat zij de in het maatschappelijk verkeer gehanteerde methoden, welke voldoen aan de normen bedoeld in artikel 311 zullen inventariseren en toetsen aan hetgeen naar hun oordeel in het maatschappelijk verkeer en ter voldoening aan de eisen (gesteld aan de jaarrekening) als aanvaardbaar kan worden beschouwd. Op grond van de Memorie van Toelichting op artikel 94, sub 2, bestaat er geen principieel verschil tussen de normen bedoeld in artikel 311 sub 1 en die van het nieuwe artikel 94, al zijn de eerste primair gericht op de jaarrekening.

De taak van het Tripartiete Overleg, het lichaam dat die verwachting waar moet maken, is dan ook gericht op het inventariseren van de in het maatschappelijk verkeer gehanteerde grondslagen waarop de waardering van de activa en de passiva en de bepaling van het resultaat in de jaarrekening berusten en op het toetsen van deze grondslagen aan hetgeen als aanvaardbaar kan worden beschouwd zowel in het maatschappelijk verkeer als wel ter voldoening aan de vereisten dat de jaarrekening een adequaat inzicht geeft in en een getrouw beeld van het vermogen en het resultaat van de rechtspersoon. Het belang van de aanvaardbaarheid gerelateerd aan dit adequaat inzicht en het getrouwe beeld in het kader van de jaarrekening komt ook tot uiting in de opvatting van het Tripartiete Overleg dat geen algemene geldigheid aan zijn meningsuitingen toegekend mag worden. Het zijn, volgens het Tripartiete Overleg „de Omstandigheden van het concrete geval die mede bepalend zijn voor het oordeel aangaande de aanvaardbaarheid en die derhalve steeds in aanmerking moeten worden genomen”.

Zoals ook wordt aangegeven in de verbinding die in de Memorie van Toelichting op het wetsontwerp gelegd wordt tussen artikel 94 van dat wetsontwerp en artikel 311, Burgerlijk Wetboek, Boek 2, hoeft dit op de eerste plaats gericht zijn op de jaarrekening van rechtspersonen niet te betekenen dat, waar van toepassing, de meningsuitingen van het Tripartiete Overleg niet gebruikt zouden kunnen worden in enigszins vergelijkbare omstandigheden, waar het adequate inzicht in en het getrouwe beeld van vermogen en resultaat niet of minder relevant zijn, teneinde aldaar eveneens richting te geven aan de wijze waarop beantwoord kan worden aan de vereisten van het betreffende concrete geval.

Zonder afbreuk te willen doen aan het belang van artikel 311 sub 1, is het toch wel interessant enige achtergronden van artikel 94 te beschouwen. Prof. Mr. J. M. M. Maeijer schrijft hierover in „Het interimrapport van de Commissie Vennootschapsrecht n.a.v. het ontwerp Tweede E.G.-richtlijn” (de Naamloze Vennootschap Nr. 8/9 · Nov./Dec. 1971). „Zo is de mogelijkheid van inbreng in natura niet met de nodige waarborgen omgeven (in onze huidige wetgeving). Er is onvoldoende voor gewaakt dat, wanneer de realiteit van de inbreng en het daar tegenover staande kapitaal wordt ondermijnd omdat ingebrachte natura te hoog worden gewaardeerd, zulks ook op de een of andere wijze kenbaar is voor de overige inbrengers in geld of natura en voor de schuldeisers. Art. 8 van het ontwerp Tweede E.E.G.-richtlijn beoogt de inbreng in natura te onderwerpen aan een objectieve controle of verificatie.” In de Memorie van Toelichting, van het ontwerp Tweede Richtlijn, wordt in de betreffende artikelgewijze toelichting gesteld:

„Artikel 8. De waarborg die in artikel 7 aan de inbrengers in geld en de schuldeisers wordt gegeven zou zinloos zijn indien de inbreng in natura niet onderworpen was aan een objectieve controle, dus van buiten de vennootschap, die vóór haar oprichting wordt uitgeoefend.”

Het interimrapport van de Commissie Vennootschapsrecht benadrukt eveneens het objectiviteits aspect in het betreffende artikel van het ontwerp Tweede Richtlijn. In dit verband gaat het rapport in op de moeilijkheid, veelal voor de onafhankelijke deskundige, om zelf exact de inbreng in natura te waarderen. Deze moeilijkheid, gekoppeld aan het doel een objectieve controle te verwezenlijken benadrukt, naar mijn mening, te meer het belang van het identificeren van de normen waaraan de waarderingsgrondslagen moeten voldoen. Wat zijn dan die, door het Nivra in samenwerking met het georganiseerde bedrijfsleven in het z.g. Tripartiete Overleg, geïnventariseerde en getoetste normen, welke als aanvaard beschouwd kunnen worden, teneinde deze objectieve controle uit te voeren?

De inventarisatie en toetsing heeft gestalte gekregen in de „Beschouwingen”, welke door het Tripartiete Overleg gedeeltelijk in definitieve vorm en gedeeltelijk als voorontwerpen zijn uitgegeven. De voorontwerpen worden gepubliceerd, volgens het T.O., teneinde geïnteresseerden in de gelegenheid te stellen opmerkingen te maken. Men zou dus kunnen concluderen dat, ook voor de in de voorontwerpen begrepen grondslagen, in belangrijke mate het inventarisatieproces door het T.N.O. heeft plaatsgevonden.

Het T.O. classificeert zijn uitspraken niet als voorschriften, het geven waarvan het niet als zijn opdracht ziet. In de Inleiding tot de Beschouwingen wordt verder met betrekking tot de normativiteit gesteld:

„Aan de Beschouwingen mag geen algemene geldigheid worden toegekend. De beperking vloeit (in de eerste plaats) voort uit de omstandigheid dat niet alle grondslagen die toepassing vinden in de Beschouwingen zijn betrokken, doch slechts die welke blijkens ervaring met enige frequentie hier te lande voorkomen. Dat bepaalde stelsels of grondslagen onbesproken zijn gebleven betekent nog niet dat die stelsels of grondslagen als onaanvaardbaar zouden moeten worden afgevoerd.”

Het is duidelijk dat het normatieve karakter van de uitingen niet erg sterk is, behalve dan dat de ondernemer weet dat indien hij zich houdt aan de besproken grondslagen of stelsels hij moeilijk fout kan gaan. Aan de andere kant echter heeft hij nog vele mogelijkheden om zijn inventiviteit uit te leven in waarderingsgrondslagen en heeft de accountant daartegen bitter weinig in te brengen, indien hij zich zou willen beroepen op de afwezigheid van die gehanteerde grondslagen in de Beschouwingen, daar deze afwezigheid volgens het T.O. nog niet betekent dat de betreffende stelsels of grondslagen als onaanvaardbaar zouden moeten worden afgewezen.

Standaarden en Beschouwingen

We zagen dus dat noch de Standaarden van het International Accounting Standards Committee, ondanks hun aanvaarding door het Nivra als oprichtende accountants organisatie, noch de Beschouwingen van het Tripartiete Overleg, ondanks de deelneming daaraan door het Nivra, meer voorstellen dan vrijblijvende richtlijnen. De controlerende accountant kan eerst met recht zich beroepen op de Standaarden wanneer vaststaat dat de rechtstreeks bij de jaarrekening betrokken en belanghebbende partijen deze hebben aanvaard, terwijl de inhoud van de Beschouwingen blijkbaar door de opstellers zelf van een vrijblijvendheids etiket voorzien is. De combinatie van de twee recente ontwikkelingen zou echter in deze situatie wat meer licht en beweging kunnen brengen.

De vennootschappen die rekening zullen moeten houden met de vereisten van het wetsontwerp zijn naamloze vennootschappen. Hoewel er natuurlijk een groot aantal niet genoteerde naamloze vennootschappen bestaan, zullen misschien niet in aantal, dan toch wel in belangrijkheid, de meeste stortingen in natura plaats vinden in de groep genoteerde fondsen.

Wanneer de accountant over dergelijke stortingen een verklaring moet afgeven zal hij bij zijn toetsing het gewijzigde Fondsenreglement dienen te betrekken. Als toetsingsnorm voor de jaarrekening van de uitgevende vennootschap en daaruit voortvloeiende voor de waarde van de inbreng en de uit te geven aandelen gelden de Standaarden welke zijn uitgegeven door het International Accounting Standards Committee voorzover door het Nivra aanvaard. Zoals hierboven uiteengezet verbindt het Nivra aan het aanvaard zijn de instemming van het Tripartiete Overleg. Dit Overleg heeft zich inderdaad verdiept in deze Standaarden en in September 1977 een mededeling uit doen gaan welke aangaande de op die datum uitgekomen Standaarden 1 tot en met 6 het volgende behelsde:

„Het is de Commissies Jaarverslaggeving gebleken, dat de Standaarden 1 tot en met 6 van het I.A.S.C., in het algemeen geen verdergaande richtlijnen bevatten dan in de wettelijke bepalingen en de Beschouwingen zijn opgenomen. Dit impliceert dat jaarrekeningen die voldoen aan de wettelijke bepalingen en de Beschouwingen in het algemeen ook voldoen aan genoemde Standaarden. De Commissies wijzen erop dat de Nederlandse wet en de Beschouwingen op bepaalde punten verdergaande eisen stellen dan de internationale Standaarden. Deze verdergaande eisen blijven uiteraard onverminderd van toepassing.”

Het is duidelijk dat het Tripartiete Overleg de Standaarden niet ziet als het meest

volmaakte wat er op dit terrein verschenen is, echter het kan niet ontkend worden, dat deze mededeling een instemming van het Tripartiete Overleg inhoudt wat betreft Standaard 1 tot en met 6, tenminste als een minimum positie. Men zou dus kunnen veronderstellen dat de combinatie van de uiting van de Vereniging voor de Effectenhandel en de impliciete instemming van het T.O. vervat in de September 1977 mededeling, dat tenminste de Standaarden 1 tot en met 6 door het Nivra als te hanteren normen beschouwd zouden worden, waaraan de toetsing van waarderingsgrondslagen zou dienen te geschieden. Dit blijkt echter niet het geval te zijn. In de „Accountant” van oktober 1978 zegt het Nivra immers:

„Hoewel dit de mogelijkheid opende tot een bestuursuitspraak tot naleving van deze Standaarden heeft het bestuur het doelmatiger geacht het in volle gang zijnde proces van herschrijving der Beschouwingen door het T.O. af te wachten alvorens de I.A.S.C.-uitspraken formeel als aanvaard te verklaren. Bij deze herschrijving zal het T.O. ook IAS 1 t/m 6 in de Beschouwingen incorporeren en een verplichtstelling voor binnenlandse genoteerde fondsen van aldus in de Nederlandse voorschriften verankerde internationale Standaarden zal nog duidelijker dan thans wellicht het geval is beklemtonen dat zowel de Beschouwingen als de aanvaarde internationale Standaarden de grondslag behoren te vormen voor jaarrekeningen.”

Een interessante noot hierbij is tevens een eerdere uitspraak van het Nivra van juni 1977 bij het uitkomen van IAS 6: „Verwerken van prijsfluctuaties”, toch zeker een uitermate belangrijk onderdeel voor de verslaglegging in de jaarrekening en de waardebepalingen die het voorwerp zijn van het wetsontwerp:

„De eigenlijke Standaard is opgenomen in par. 17 van IAS 6. Conform de aldaar gegeven regel dienen bedrijfshuishoudingen in hun jaarrekening informatie te verschaffen die de methode beschrijft die is toegepast om het effect op de jaarrekening weer te geven van specifieke prijsveranderingen, of van veranderingen in het algemene prijspeil, dan wel van beide. Indien zodanige methoden niet zijn toegepast, dient dit feit te zijn vermeld.

Een dergelijke regel is op zichzelf niet strijdig met de in Nederland als aanvaardbaar beschouwde zienswijze, maar wel minder vergaand. Volgens IAS 6 is het toereikend, indien de op basis van historische kosten opgestelde jaarrekening het feit vermeldt, dat geen methoden ter verwerking van prijsfluctuaties zijn toegepast. Onder de Nederlandse omstandigheden is een verdergaande toelichting gewenst. Indien de jaarrekening is opgesteld op basis van historische kosten, moet niet slechts dit feit worden vermeld, maar dient tevens aanvullende informatie te worden verschaft omtrent resultaat en vermogen zoals deze grootheden met toepassing van actuele waarden zouden luiden.”

De krachtige woorden „moet niet slechts dit feit worden vermeld, maar dient tevens etc.” vinden geen weerklank in de afwachtende houding die blijkt uit het hiervoor aangehaalde citaat uit de „Accountant” van oktober 1978.

Conclusie

Zoals blijkt uit de verwijzing naar het Nivra in het gewijzigde Fondsreglement en uit de opmerking in de Memorie van Toelichting van het wetsontwerp met betrekking tot de deskundigheid van de accountant in het bepalen van de waarde van in te brengen goederen, wordt de betrokkenheid van het accountantsberoep in zake het bepalen van aanvaardbare waarderingsgrondslagen, zoals ook elders in de wereld, van groot belang geacht. Hoewel het gezag uitgaand van de Beschouwingen en middels deze van de Standaarden geldt onafhankelijk van de uitspraken van het Nivra, blijft het vreemd dat ondanks de tekenen vanuit het maatschappelijk verkeer dat duidelijkheid met betrekking tot aanvaardbare normen verlangd wordt, er zelfs over de door het Tripartiete Overleg aanvaarde Standaarden van het International Accounting Standards Committee geen duidelijke en dwingende regelingen zijn gegeven door het bestuur van de Nederlandse beroepsorganisatie van accountants. Ja zelfs blaast haar voorzitter in het Financiële Dagblad van vrijdag 13 oktober jl. de loftrumpet over de afwezigheid van duidelijke (wettelijke) regels. Hij verzucht daarbij echter wel dat „we blijven zitten met het feit dat de wet op enkele zeer essentiële punten geen criteria bevat. De normen zijn aangeduid, maar niet ingevuld.”

Dat het Nivrabestuur de noodzaak van duidelijkheid ook inziet blijkt uit het volgende citaat uit de „Accountant” van oktober 1978 (bladz. 151). „Binnen het bestuur tekent zich langzamerhand een gedachtenontwikkeling af over de wenselijkheid en de mogelijkheid de positie van het Tripartiete Overleg beter, d.w.z. meer formeel te structureren. Aanpassing aan recente ontwikkelingen zou behoren te leiden tot een versterking van het gezag van de Beschouwingen. Het bestuur meent, dat gestreefd moet worden naar meer duidelijkheid terzake.”

Teneinde de onder meer bij de door het Nivra georganiseerde studiedagen over „Toepassing van Actuele Waarden in de Jaarrekening” (zie Nivra geschriften 18 en 20) gewitte kritiek van „zoveel hoofden zoveel zinnen” te beantwoorden ware het te wensen dat dit streven spoedig tot resultaat en meer duidelijkheid zal leiden.